

БУРГУНДІЯ GILLETTE — АКТ 2

*Бургундія — Франція
АКТ 2 — Повернення Сабіни*

Історії ніколи не бувають однаковими, бо моменти, у яких вони зустрічаються, ніколи не бувають однаковими. Змінюються місця. Змінюються пори року. Змінюються люди. А коли на їхньому шляху з'являються жінки, будь-яке передбачення втрачає вартість.

Я вже розповідав цю історію якийсь час тому. Сьогодні хочу розповісти її знову, з більшою силою, майже як розмову із самим собою — поклик пам'яті, голос, що й далі стукає у двері часу й нагадує мені не лише про те, що було, а може, і про те, що ще могло б бути.

АКТ 2 — ПОВЕРНЕННЯ САБІНИ

Перші дні я присвятив реорганізації маєтку.

Деякі працівники хотіли торгуватися.

Інші хотіли пояснити, як усе робилося завжди.

Дехто вважав, що сама традиція — це аргумент.

Я слухав.

Потім ухвалив рішення.

Я не мав наміру переглядати зарплати, привілеї чи старі звички. Хто хотів залишитися — був бажаним гостем. Хто хотів піти — отримував рукостискання й усмішку.

Без образ.

Я давно зрозумів, що певні звички рідко змінюються.

Їх замінюють.

Тож я почав будувати нову команду.

Відповідальних людей.

Людей, яких не треба наглядати щогодини.

Моя філософія була простою:

не командувати.

Створювати відповідальність.

Тижні минали повільно, і їх відміряв ритм виноградників та вітер, що гуляв бургундськими пагорбами.

Я думав, що нарешті знайшов спокій, якого вже не шукав.

А потім одного дня біля в'їзду до маєтку з'явилася італійська машина.

Здалеку я бачив, як із неї вийшли жінка і юнак.

Вони когось шукали.

Вони жваво говорили з одним із робітників, який не розумів жодного слова італійською. Вони раз у раз повторювали ім'я.

Моє ім'я.

Я підїхав верхи.

І час зупинився.

Це була Сабіна.

Їй не треба було нічого казати.

Їй не треба було себе називати.

Деякі обличчя закарбовуються в пам'яті глибше, ніж фотографії.

Їх упізнаєш миттєво.

Навіть через десятиліття.

На мить я знову став молодим.

Не тим юнаком зі старих світлин.

Не тим юнаком з офіційних документів.

Юнаком мрій.

Помилок.

Незавершених обіцянок.

Моє серце забилося з силою, яку я вважав давно втраченою.

Я зліз із коня, вдаючи спокій.

Вона всміхнулася.

Та сама усмішка.

Те саме світло в очах.

Час додав їй елегантності, а не відстані.

Поруч із нею стояв юнак, якого вона назвала своїм племінником.

Я уважно придивився до нього.

У цій схожості було щось тривожне.

Ті самі очі.

Той самий вираз.

Та сама вперта лагідність.

Сабіна дивилася на мене так, як дивляться на людину, яка ніколи по-справжньому не йшла з твого життя.

Не було ніякого збентеження.

Жодних пояснень.

Лише тиха вага всього, чого ми так і не прожили.

Ми йшли поміж лоз.

Ми говорили про минуле так, як говорять про старий дім, де досі живуть спогади. Я спитав, як їй вдалося мене знайти.

Вона засміялася.

Сміх, який я пам'ятав досконало.

«Твоя провина».

«Моя?»

«Так. Ти завжди все записував. Те, чого не міг сказати людям прямо, ти розповідав світові у своїх книжках. Я роками йшла за твоїми словами. Кожна сторінка залишала новий слід. Я знала, що рано чи пізно тебе знайду».

Я мовчав.

Бо вона мала рацію.

І тієї миті я дещо зрозумів.

Вона приїхала не випадково.

А може, і я теж.

Іноді життю потрібні десятиліття, щоб закінчити речення, перерване давним-давно.

Ferdinando